

Bortebane.

Bjørnar Nergård ser ut på parkeringsplassen ovenfor Holmenkollen-anlegget og kjenner at han har en ekkel klump i magen.

Det tusser av folk i kveldinga. Langrenn er i ferd med å bli den nye folkesykdommen, og i skråningene på Oslo vest er det epidemiske tilstander. Bjørnar har for så vidt sansen for folk som går på ski. Gjerne organisert. På Mjøndalsskauen kjenner han for eksempel et ektepar som driver den lokale skigruppa nærmest for egen regning og risiko. De legger ned utallige dugnadstimer slik at unger skal få kjørt passelige intervaller og lært seg riktig tyngdeoverføring. Burde kvalifisert til en eller annen frivillighetspris.

Men når han betrakter stimen av kondomkledde skikkelses med hodelykter i firetusenkronersklassen, kjenner han at det blir litt vel sykt. Det oser Birken fra hver eneste firehjulstrekker med skiboks. Som garantert inneholder ski for alle føreforhold. Klister, tørrvoks, rubb. Ulik stivhet og ulik slip. Skøyting og klassisk. Utstyr for mange månedslønner.

Kloa i magen skyldes minst like mye hans egen usikkerhet. Både på egen form og de ekle VM-løypene. Bandytreninga har sikkert hjulpet litt. Men traseene i Holmenkollen er noen av de verste som finnes. Aldri fred å få, veldig lett å gå på en smell. Han er forberedt på et høyst privat helstøt og håper det er verdt prisen. Han skjerper blikket. Høyst sengelig de gule jakkene er i ferd med å ankomme parkeringsplassen.

Det var i lunsjen han fikk høre om den helt spesielle foreningen. Selvfølgelig var det finansredaktør Terje Åsmund Strøm som slang med leppa. Om Åsenkameratene.

De er en helt spesiell skigjeng, som har ett hellig mål for øye. Å alltid klare merket i Birkebeinerrennet. Stort sett er det karer fra næringsliv og finans som er med. Gjerne gamle studiekamerater. Mange direktører og ledere. De er besatt av langrenn, sa Strøm.

– Jeg har prøvd å henge med et par ganger, men de er godt hjelpe meg i så god form at jeg måtte skrinlegge det prosjektet, humret finansredaktøren i et forsøk på selvironi. Gutta i Åsenkameratene driter stort sett i kjerring, unger, hus og hjem, fortalte redaktøren. Sommerferiene blir lagt opp som treningsleirer. Vår og høst er det barmark, styrke, sykling og løping. I lunsjen snakker de om 4x4, spretten stavgang og elghufs. Når de ikke går på ski sjøl, følger de opp egne barn, i langrennsgruppa til Heming.

Bjørnar satt på nabobordet og lot som om han ikke fulgte med. Hvilket han selvfølgelig gjorde, med stor og nyvekket interesse. Og da han kom tilbake til pulten sin, gikk han rett inn på nettet og sjekket resultatlistene i Birken for de siste årene. Det var et skudd i svarteste natta, men det traff. To av herrene han jakter på, går for Åsenkameratene. Og de går fort.

Bjørnar hopper ut av bilen, rasker med seg skiene sine. De er ferdigmurt. Han har vært ute i god tid og sjekket føret. Kanskje det eneste som kan bli redningen hans. Pluss minus null. Nysnø. Akkurat her banker italienerne nordmennene. Bjørnar håper på at noen av gutta i Åsenkameratene ikke har fått med seg akkurat det.

Det han ikke har tenkt videre over, er de mulige konsekvensene av kveldens utflykt. For når Bjørnar Nergård først er i bevegelse, er det få ting som bremser ham. Hans største styrke. Men også en ganske lei akilleshæl. Det er selvsagt ikke så rart at det står en Lexus på parkeringsplassen i Holmenkollen. Det underlige, som Bjørnar Nergård muligens burde ha merket seg, er at den verken har skiboks eller takstativ.

Han rekker så vidt bort til gjengen før de halser av gárde. Samtlige er iført knallgule, tettsittende treningsjakker med komameratene stolt på ryggen. I underkant av bokstavene har de plassert foreningens logo. En ski, og et champagneglass med bobler. Ingen tvil om hva som drikkes etter endt dyst.

Gutta setter rett ut. Det er med et nødskrik de medbrakte fuglehunde klarer å holde følge. Bjørnar staker for harde livet og skjønner hva kursen betyr. Nedover først. Deretter hardkjør i oppoverbakke.

Han bruker ikke lang tid på å peile inn den mest interessante karen. Magdalena tok definitivt feil i sine antakelser om barndommens aktiviteter. August Groth har aldri brukt mye tid i Funkelia under oppveksten. Slalåm er ikke hans greie. Bjørnar har sjekket og har fått konstatert at forretningsadvokaten har gått langrenn for Skrim på Kongsberg. Det synes i hver automatiserte bevegelse. Tyngdeoverføringen er elegant her i lett-terrenget. Framskyvet av skia helt perfekt timet, før han sparker fra, kontant, med riktig trykk mot underlaget. Han går uanstrengt og billig.

Vi får se, tenker Bjørnar. Hardkjøret er ennå ikke begynt.

Han staker seg framover i feltet, skøyter litt umusikalsk, vurderer ikke én gang å se opp i de forundrede ansiktene før han legger seg på baksiene til Groth.

Advokaten får først trøbbel i den andre langbakken. Bjørnar, som selv kjenner hvordan det hamrer ubarmhjertig i tinningene, kan se at August Groth biter tennene hardt sammen og jobber iherdig med teknikken. Men det hjelper lite når du har smurt for kaldt. Skiene glipper, og uansett hvor mye Groth tripper lett og elegant, så blir han lengre og lengre i armene. Derfra sprer maktesløsheten seg i hele kroppen. Han bruker urasjonelt mye krefter og blir stivere og stivere.

Feltet drar nådeløst ifra, ingen venter på taperne. Bjørnar klarer så vidt å henge på Groth. Det skyldes først og fremst en grunnleggende pessimistisk livsholdning. Han har alltid foretrukket godt feste framfor glid. Uansett hvor mye han sikler og pusser skia, han har bestandig hatt en større tro på

«Burde appellere til enhver krimleser, ikke bare her til lands, men også utenfor landets grenser.»
FINN STENSTAD, DRAMMENS TIDENDE

«...i toppdivisjonen blant norske thrillerforfattere.»
SVEN GJERULDSEN,
TVEDESTRANDSPOSTEN

BJØRN OLAV NORDAHL

NULLPUNKT

Store penger og brutale bakmenn.
Og et spørsmål om hevn.

«Finanskrim
i toppsjiktet»

FINANSFOKUS

GYLDENDAL

